

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/11/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200563
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5015200563.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne MUDr. Janky Sádeckej, s miestom podnikania Hollého 150, 015 01 Rajec, IČO: 37 908 138, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Dobšinského 12, 811 05 Bratislava, proti žalovanému Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Želova 2, 829 24 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. ZS 502/00002/2014/R zo dňa 18. marca 2015, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/117/2015-111 zo dňa 8. decembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/117/2015-111 zo dňa 8. decembra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. k. ZS 502/00002/2014/R zo dňa 18. marca 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobkyňu na účet jej advokáta trovy konania vo výške 1115,34 €, z toho 975,34 € z titulu trov právneho zastúpenia a 140 € na náhradu súdnych poplatkov.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 502/00002/2014/R zo dňa 18.03.2015, ktorým žalovaný rozklad žalobkyne zamietol ale prvostupňové rozhodnutie č. ZS 502/00002/2014 zo dňa 23.04.2014 na základe § 23 ods. 1 písm. e) zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z.z.“) a podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmenil vo výrokovej časti tak, že úrad ukladá pokutu vo výške 1.500,- € žalobkyňu za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“) pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke V. F., nar. XXXX, bytom J. (ďalej len „pacientka“). Porušenie spočívalo v tom, že žalobkyňa po vyšetreniach v oftalmologickej ambulancii v dňoch

12.08.2011, 29.11.2011, 17.02.2012, 24.05.2012, 06.09.2012 a 22.11.2012 pacientku pri zisteniach výraznej deteriorácie vízu neodoslala bezpodmienečne na diferencially diagnostické vyšetrenia, okrem iného aj na neurologické vyšetrenie. V dôsledku takého nekonania zo strany žalobkyne došlo k predĺženiu času do stanovenia kauzálnej príčiny zhoršenia zraku pacientky.

Krajský súd konštatoval, že námietky žalobkyne uvedené v podanej žalobe, sú v celom rozsahu nedôvodné a nemôžu prispieť k zrušeniu napadnutých rozhodnutí správnych orgánov. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym posúdením tejto veci žalovaným, a to čo sa týka skutkových zistení, ako i právneho posúdenia veci. Z obsahu spisu správneho orgánu je nepochybné, že prvostupňový správny orgán vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie porušenia povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. V zmysle § 32 ods. 1 Správneho poriadku povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v či prospech svedčia. Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí čo najviac zodpovedať realnej skutočnosti. Dôkazom v konaní o posúdení správnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti sú predovšetkým odborné nálezy, odborné posudky, znalecké posudky a stanoviská. V odvolacom konaní sa podľa Správneho poriadku uplatňuje apelačný princíp, odvolací orgán teda môže rozhodnutie zmeniť tak, že vo veci sám rozhodne. Odvolací orgán rozhodnutie zruší, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodu rýchlosti alebo hospodárnosti konania. Z dôvodu riadneho zistenia skutkového stavu prvostupňový správny orgán prizval do konania podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. odborníka v špecializovanej oblasti oftalmológia MUDr. P. Q., CSc., ktorý sa odborne vyjadril k poskytovaniu zdravotnej starostlivosti žalobkyňou v prípade pacientky. Svoje rozhodnutia správne orgány opreli o odborné stanovisko prizvaného odborníka v oblasti oftalmológia, keďže sa v danom prípade jednalo o vysokoodbornú skutkovú otázku. Krajský súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v predmetnej veci postupovali v intenciách cit. právnych noriem, vo veci zistili skutkový stav dostatočne a správne a ani konanie netrpí takou vadou, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť ich rozhodnutí a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného nemožno považovať za nezákonné.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobkyňa navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

V prvom rade žalobkyňa namietala voči záveru krajského súdu, že skutky vymedzené v rozhodnutí tvoria pokračovací správny delikt. Aby sa viaceré skutky mohli posudzovať ako pokračovací správny delikt musí byť medzi jednotlivými skutkami objektívna a subjektívna súvislosť. Krajský súd sa však vôbec nezaoberal subjektívnou súvislosťou medzi jednotlivými skutkami uvedenými vo výroku napadnutého rozhodnutia, pritom bez preukázania subjektívnej súvislosti nemožno dané skutky posudzovať ako pokračovací správny delikt.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že totožnosť skutku musí byť zachovaná v priebehu celého konania, a je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konania je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným.

Z upovedomenia o začatí správneho konania je zrejmé, čo potvrdzuje aj samotné prvostupňové rozhodnutie, že voči žalobkyni bolo začaté správne konanie o uložení pokuty pre nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti dňa 12.08.2011. Rozšírením výroku rozhodnutia žalovaného o ďalšie skutky bez toho, aby tieto boli vymedzené popisom skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania ako údajné správne delikty v upovedomení o začatí správneho konania, bolo porušené žalobkynine právo na obhajobu v správnom konaní.

Vzhľadom na uvedené žalobkyňa nesúhlasí ani s tvrdením krajského súdu, že rozšírením výroku napadnutého rozhodnutia o ďalšie skutky nešlo o zmenu skutku, ale o špecifikáciu skutku.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny. Žalovaný nesúhlasí s námietkami žalobkyne a v celom rozsahu trvá na svojich stanoviskách a vyjadreniach uvedených v rozhodnutiach prvostupňového i druhostupňového správneho orgánu, vo vyjadrení k žalobe a tiež na svojich vyjadreniach prednesených na pojednávaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 08.12.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky <.. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.03.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z. zdravotná starostlivosť je súbor pracovných činností, ktoré vykonávajú zdravotnícki pracovníci, vrátane poskytovania liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín s cieľom predĺženia života fyzickej osoby (ďalej len „osoba“), zvýšenia kvality jej života a zdravého vývoja budúcich generácií; zdravotná starostlivosť zahŕňa prevenciu, dispenzarizáciu, diagnostiku, liečbu, biomedicínsky výskum, ošetrovateľskú starostlivosť a pôrodnú asistenciu.

Podľa § 2 ods. 10 zákona č. 576/2004 Z.z. liečba je vedomé ovplyvnenie zdravotného stavu osoby s cieľom navrátiť jej zdravie, zabrániť ďalšiemu zhoršovaniu jej zdravotného stavu alebo zmierniť prejavy a dôsledky jej choroby.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 50 ods. 2 písm. a) zákona č. 581/2004 Z.z. ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2).

Podľa § 64 ods. 2 písm. a) zákona č. 581/2004 Z.z. úrad môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky 3 319 eur, ak ide o fyzickú osobu.

Podľa § 64 ods. 6 zákona č. 581/2004 Z.z. Pokuty podľa odsekov 1 až 3 možno uložiť do dvoch rokov odo dňa zistenia porušenia povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa porušenia povinnosti.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z. na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Martin, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. ZS 502/0002/2014 zo dňa 23.03.2014 uložil žalobkyňu pokutu podľa § 50 ods. 2 písm. a) a § 64 ods. 2 písm. a) zákona č. 581/2004 Z.z. vo výške 1.500 € za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., ktoré bolo zistené skončeným výkonom dohľadu dňa 23.10.2013 nad správnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti pacientke, tým že žalobkyňa po vyšetrení dňa 12.08.2011 neodoslala pacientku pri zistení deteriorácie vízu pravého oka v dôsledku atrofie zrkavého nervu včas na diferenciálne diagnostické vyšetrenia, okrem iného aj na neurologické vyšetrenie. Pri vyšetrení dňa 23.10.2013 bol pacientke diagnostikovaný výrazne znížený vizus na pravom oku (v porovnaní s vyšetrením v roku 2007, kedy videla na obidve oči už normálne a na očnom pozadí bol nález v norme) ale už aj na ľavom oku sa vizus mierne zhoršil. V dôsledku takéhoto nekonania zo strany žalobkyne došlo k predĺženiu času do stanovenia kauzálnej príčiny zhoršenia zraku (viac ako 1,5 roka).

Vykonaným dohľadom bolo zistené, že pacientka bola prvýkrát vyšetrená žalobkyňou dňa 04.10.2007 z dôvodu potreby korekcie zraku. Druhýkrát pacientka navštívila žalobkyňu dňa 12.08.2011. Na ďalšie vyšetrenia sa dostavila pacientka dňa 29.11.2011, 17.02.2012, 24.05.2012, 06.09.2012, 22.11.2012 a 15.02.2013.

Podkladom pre rozhodnutie boli vypracovaný protokol č. 569/2013 zo dňa 21.08.2013 o vykonanom dohľade, stanovisko prizvanej osoby MUDr. P. Q., CSc., námietky žalobkyne k protokolu, stanovisko MUDr. P. Q., CSc. k námietkam žalobkyne, zápisnica č. 569/2013 o prerokovaní námietok zo dňa 23.10.2013, fotokópia poskytnutej zdravotnej dokumentácie pacientky a vyjadrenie žalobkyne k podaniu p. F. zo dňa 12.06.2013. Ďalšími podkladmi boli vyjadrenie NEURIM, s.r.o. a zdravotná dokumentácia z neurologického vyšetrenia pacientky zo dňa 12.06.2013, vyjadrenie a zdravotná dokumentácia Rybárik, s.r.o. zo dňa 12.06.2013, vyjadrenie zo dňa 14.06.2014 a zdravotná dokumentácia Fakultnej nemocnice s poliklinikou Žilina.

Na rozklad žalobkyne žalovaný rozhodnutím č. ZS 502/0002/2014/R zo dňa 18.03.2015 rozklad zamietol, ale prvostupňové rozhodnutie č. ZS 502/00002/2014 zo dňa 23.04.2014 na základe § 23 ods. 1 písm. e) zákona č. 581/2004 Z.z. a podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmenil vo výrokovej časti tak, že úrad ukladá pokutu vo výške 1.500,- € žalobkyni za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke. Porušenie spočívalo v tom, že žalobkyňa po vyšetreniach v oftalmologickej ambulancii v dňoch 12.08.2011, 29.11.2011, 17.02.2012, 24.05.2012, 06.09.2012 a 22.11.2012 pacientku pri zisteniach výraznej deteriorácie vízu neodoslala bezpodmienečne na diferenciálne diagnostické vyšetrenia, okrem iného aj na neurologické vyšetrenie. V dôsledku takého nekonania zo strany žalobkyne došlo k predĺženiu času do stanovenia kauzálnej príčiny zhoršenia zraku pacientky.

Žalovaný konštatoval, že prvostupňový správny orgán náležite zistil skutkový stav, a takto zistený stav bol dostačujúcim podkladom pre posúdenie veci. Prvostupňový správny orgán v rámci správneho konania zistil všetky skutočnosti dôležité pre jeho rozhodnutie, uvedené v protokole, a ktoré boli následne podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný zistil, že prvostupňový správny orgán prešetril všetky tvrdenia uvedené v protokole, ktoré mali pre napadnuté rozhodnutie vo veci rozhodujúci význam. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Výrok prvostupňového rozhodnutia však neobsahoval presnú informáciu o všetkých uskutočnených vyšetreniach kedy došlo k pochybeniu, preto žalovaný rozhodol o zmene napadnutého rozhodnutia v podobe presnej špecifikácie dátumov pochybenia zo strany žalobkyne.

Z hľadiska ustálenej súdnej praxe považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že výrok rozhodnutia o priestupku resp. o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. V prípade, že správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší tým ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo dňa 6. marca 2008).

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o priestupku, resp. o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním a tento záver má oporu priamo v ustanovení § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Taktiež je potrebné uviesť, že záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie príslušného priestupku, resp. správneho deliktu z hľadiska vecného, časového a miestneho plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky, pretože i na rozhodovanie o priestupkoch, resp. správnych deliktoch je potrebné aplikovať požiadavky článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Z článku 6 ods. 1 Dohovoru vyplýva, že veci priestupkové a taktiež veci správnych deliktov je potrebné považovať v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry za veci, ktoré majú charakter konania o trestnom obvinení. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“ musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru. Správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie).

Zákonná úprava je jednoznačná napr. pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkov je obdobná právna úprava a výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Pri iných správnych deliktoch takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia v právnej úprave nie je a

odkazuje tu len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), teda vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty vo výške 1.500 € je potrebné, vzhľadom na uvedené, považovať za rozhodnutie trestného charakteru a takýmto rozhodnutím je teda i rozhodnutie o správnom delikte, a preto je nevyhnutné vymedziť presne vo výrokovej časti, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Takáto požiadavka podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to predovšetkým z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19. mája 2010).

Z uvedeného potom treba vyvodiť, že výrok rozhodnutia o postihu za správny delikt musí spočívať vo vymedzení predmetu konania tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie zákona o správnom konaní (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku).

Po preskúmaní veci sa odvolací súd nestotožnil so záverom krajského súdu a žalovaného, že tým, že žalovaný uviedol vo výroku všetky jednotlivé dátumy vyšetrení vykonaných u žalobkyne, tak nedošlo k zmene skutku, ale iba k špecifikácii skutku. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a aj žalovaného nespĺňa požiadavky uvedené v ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Každý výrok musí obsahovať jasné, stručné a zrozumiteľné vyjadrenie toho, ako sa rozhodlo vo veci, ktorá je predmetom správneho konania, teda jednoznačnú konkretizáciu práva, ktoré bolo priznané, alebo povinnosti, ktorá bola uložená.

Ďalej odvolací súd uvádza, že podstata pokračovacieho trestného činu je v tom, že viacero útokov sa pokladá za jeden trestný čin a subsumuje sa pod tú istú skutkovú podstatu trestného činu. Pre pokračovací trestný čin je charakteristický väčší počet útokov, ktorými sa naplnia určitá skutková podstata trestného činu. Útoky sú vedené s rovnakým zámerom, rovnakým spôsobom, s časovou súvislosťou a každý z nich možno posudzovať ako samostatný trestný čin, ktorý naplnia tú istú skutkovú podstatu trestného činu.

V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú teda aj rozhodnutia o správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku, s uvedením miesta, času, spôsobu jeho spáchania, prípadne iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámenny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia.

V danom prípade jednotlivé vyšetrenia v ambulancii žalobkyne v dňoch 12.08.2011, 29.11.2011, 17.02.2012, 24.05.2012, 06.09.2012 a 22.11.2012 je potrebné chápať ako čiastkové útoky, ktorých trestnosť sa posudzuje ako jeden správny delikt, a to z dôvodu, že ich spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich spáchania a v predmete útoku. Avšak spôsob, ktorým zmenil žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutia tým, že ho doplnil, resp. špecifikoval, považuje odvolací súd za nesprávny.

Jednotlivé čiastkové útoky, resp. jednotlivé vyšetrenia pacientky u žalobkyne, totiž bolo potrebné vymedziť presne vo výrokovej časti už v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, teda špecifikovať delikt tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním, tak ako to už uviedol prvostupňový správny orgán v samotnom odôvodnení svojho rozhodnutia, kedy popisal jednotlivé vyšetrenia pacientky u žalobkyne. Z vyššie uvedených dôvodov je tak potrebné, aby jednotlivé vyšetrenia (čiastkové útoky) pacientky u žalobkyne boli doplnené do výrokovej časti rozhodnutia samostatne.

Záverom odvolací súd dodáva, že žalovaný sa bude musieť pri ďalšom posudzovaní pokračovacieho

správneho deliktu vysporiadať s § 64 ods. 6 zákona č. 581/2004 Z.z.

Z uvedených dôvodov je rozhodnutie prvostupňového ako i druhostupňového správneho orgánu v časti výroku nepreskúmateľné a neúplne, čo je dôvod pre zrušenie napadnutého správneho rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/66/1998 zo dňa 30. septembra 1998, ktorý uviedol, že „Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu.“

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 O. s. p. tak, že žalobkyni, ktorá mala vo veci úspech, priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v celkovej výške 1115,34 €. Žalobkyni vznikli trovy jednak z titulu zaplatených súdnych poplatkov za žalobu a odvolanie 2 x 70 € a jednak z titulu trov právneho zastúpenia podľa pripojeného vyčíslenia, a to v prvostupňovom konaní z titulu odmeny za tieto úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 139,83 €, 2. podanie žaloby vo výške 139,83 €, 3. účasť na pojednávaní dňa 08.12.2015 vo výške 139,83 €, k tomu režijný paušál 3 x 8,39 € vo výške 25,17 €, cestovné náhrady Bratislava - Žilina a späť vo výške 104,70 €, náhrada za stratu času 8 x 13,98 € vo výške 111,84 €, DPH 20 % vo výške 132,24 € (spolu 793,44 €) a v odvolacom konaní za podanie odvolania vo výške 143 € + režijný paušál vo výške 8,58 €, DPH 20% vo výške 30,32 € (spolu 181,90 €) podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Prisúdenú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokáta žalobkyne (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.